

Arrest

nr. 159 042 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn, afkomstig van Kartong. In 2006, nadat het terrein waarop u met enkele dorpsgenoten voetbal speelde werd verkocht, werd u politiek actief voor de oppositiepartij NADD omdat mensen van die partij beloofd hadden dat ze een ministadion zouden bouwen indien ze de verkiezingen zouden winnen. U mobiliseerde de jeugd om voor de partij te stemmen. Tijdens de verkiezingen was u ook verantwoordelijke voor NADD in een stemkantoor. NADD verloor de verkiezingen van 2006 echter.

U werkte in Gambia in een reptielenboerderij. Echter, u werd ook door mensen van de regering gevraagd om op de boerderij van de regering te komen werken omdat u een goede opleiding had. U weigerde dit echter.

In 2011 werkte u vervolgens voor een project dat jongeren uit de buurt wou leren werken met computers en het internet. U had daarvoor, samen met uw toekomstige Belgische vrouw, een internetcafé geopend, waar u gratis informaticalessen gaf en waar ook toeristen en bewoners toegang hadden tot het internet. Op 4 mei 2011 kwamen zes leden van de NIA (National Intelligence Agency) naar uw internetcafé om u te zeggen dat u de zaak diende te sluiten. U deed dit echter niet. Op 16 mei 2011 kwamen ze terug en werd u gearresteerd. U werd vastgehouden tot 6 juli 2011 en ondervraagd en gemarteld. U werd ondervraagd over het verspreiden van informatie via online media. U ontkende dit echter steeds.

Op 7 juli 2011 kwam uw toekomstige vrouw aan te Gambia omdat jullie van plan waren te huwen. Gezien uw fysieke toestand dienden jullie het huwelijk uit te stellen tot 21 juli 2011. Na jullie huwelijk keerde uw echtgenote terug naar België en vertrok u naar Dakar (Senegal). U keerde niet meer terug naar Gambia. Vanuit Dakar regelde u uw komst naar België waar u op 23/12/2011 aankwam. In 2012 scheidde u van uw Belgische echtgenote en in maart 2013 verloor u uw verblijfsvergunning. U bleef illegaal in België.

Tussen 2013 en 2014 begon u actief te worden op Freedom-radio, een online radio, waar u uw ongezuuten mening over het Gambiaanse regime gaf. Hierdoor kregen uw broers in Gambia problemen. Zij werden gearresteerd waarop uw moeder u vroeg te stoppen met uw activiteiten voor Freedom-radio, wat u ook deed. Uw broers voelden zich echter niet meer veilig in Gambia en besloten in 2014 ook het land te verlaten. Ze kwamen echter om op zee toen hun boot die hen van Libië naar Italië moest brengen, zonk.

Op 24/8/2015 werd u tijdens een vreemdelingencontrole opgemerkt door de politie van Antwerpen. U was niet in het bezit van geldige identiteitsdocumenten waarop u werd aangehouden. Op 22 oktober 2015 vroeg u vervolgens asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u reeds sinds december 2011 in België bent en uw beweerde problemen in mei 2011 in Gambia begonnen (zie gehoor CGVS, p. 3-4). Sinds maart 2013 beschikt u niet meer over verblijfspapieren voor België. Sinds 2013-2014 weet u van uw moeder dat uw broers in Gambia problemen zouden hebben met de overheid omwille van uw activiteiten op Freedom-radio (zie gehoor CGVS, p. 3). Er dient echter te worden vastgesteld dat u pas in oktober 2015 asiel vroeg in België, nadat u door de Belgische autoriteiten op 24/8/2015 werd opgepakt. Nooit eerder meldde u aan de Belgische autoriteiten dat u niet naar Gambia kon terugkeren omwille van problemen die u daar zou hebben gehad. Het is echter niet aannemelijk dat, indien u in Gambia werkelijk een gegronde vrees zou hebben voor vervolging of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, dat u dan niet meteen gebruik zou hebben gemaakt van de mogelijkheid internationale bescherming aan te vragen in België, zeker nadat uw verblijfsdocumenten u werden ontnomen door de scheiding van uw echtgenote. Uw verklaring dat uw toenmalige echtgenote u afraadde uw problemen te melden aan de Belgische autoriteiten omdat zij graag nog wou terugreizen naar Gambia (zie gehoor CGVS, p. 3) tasten reeds de ernst van uw beweerde vrees aan, aangezien hieruit blijkt dat zij blijkbaar toen geen problemen zag in een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u reeds sinds 2012 van uw vrouw scheidde en u dus bezwaarlijk kan blijven beweren dat het omwille van haar was dat u geen asiel vroeg in België.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde van 16 mei- 6 juli 2011 opgesloten geweest te zijn in Gambia (zie gehoor CGVS, p. 4). U bent op borg vrijgekomen en sindsdien heeft u van deze zaak niets meer vernomen (zie gehoor CGVS, p. 5). Pas in 2013, toen u actief werd op Freedom-radio, kreeg u opnieuw (andere) problemen, maar over de problemen van 2011 hoorde u niets meer. Verder kan nog worden opgemerkt dat u, hoewel u uitdrukkelijk verklaarde tijdens uw detentie in 2011 geen contact te hebben gehad met de buitenwereld (zie gehoor CGVS, p. 8), u wel in staat bleek een e-mail te schrijven naar uw toenmalige verloofde. Dit document werd immers voorgelegd ten tijde van uw aanvraag tot

gezinshereniging met uw toenmalige echtgenote. Daaruit blijkt dat u haar op 7 juni 2011, op het moment dat u dus in detentie zou hebben gezeten in Gambia, een e-mail bericht schreef. U met dit document geconfronteerd reageerde u door te stellen dat A(...), een collega van u, die mail voor u verstuurde. Gevraagd waarom hij dat deed, verklaarde u dat u het hem vroeg. Gevraagd wanneer u dan aan A(...) gezegd hebt dat hij voor u een e-mail moest schrijven – u zat immers incommunicado in detentie – verklaarde u plots dat u het hem toch niet zei en dat hij het gewoon uit zichzelf deed (zie gehoor CGVS, p. 10), wat toch wel merkwaardige en inconsistente verklaringen zijn betreffende een nogal eenvoudig feit. Deze verklaringen tasten bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw detentie en deze e-mail grondig aan.

Vervolgens verklaarde u voor het CGVS dat uw toenmalige verloofde reeds op 7 juli 2011, dus de dag na uw vrijlating, aankwam in Gambia (zie gehoor CGVS, p. 5). Uit uw dossier betreffende uw aanvraag tot gezinshereniging blijkt echter dat uw toenmalige verloofde pas op 11 juli 2011 aankwam te Gambia. Hoewel begrip kan worden opgebracht over het feit dat mensen na enkele jaren zich niet meer de precieze datum van iets kunnen herinneren, komt het absoluut niet doorleefd over dat u zich niet meer realiseert dat er meer dan één nacht tussen uw detentie en de aankomst van uw verloofde was. U verklaart immers dat u wanneer ze aankwam pas was gemarteld, u haar alles vertelde en dat u zoveel pijn had dat u amper kledij kon verdragen (zie gehoor CGVS, p. 5). Het is niet aannemelijk dat u nu beweert dat deze feiten zich meteen de dag na uw vrijlating voordeden terwijl uit de documenten in uw procedure tot gezinshereniging blijkt dat uw verloofde pas op 11 juli, dus 5 dagen na uw beweerde vrijlating aankwam. Uit een schriftelijke verklaring van uw ex-vrouw (voorgelegd in het kader van uw procedure tot gezinshereniging, zie blauwe map in uw administratief dossier) blijkt dat iemand u de dag voor haar aankomst in Gambia op 11/7/2011 pijn heeft gedaan. U verklaarde echter reeds op 6/7/2011 vrijgelaten te zijn. Indien u werkelijk toen net vrijgelaten was na meerdere weken vastgehouden en gemarteld te zijn en nadien uw ex-vrouw daarvan ook onmiddellijk op de hoogte had gebracht (zie gehoor CGVS, p.8), is het toch een merkwaardige voorstelling van zaken die uw ex-vrouw hier geeft door te stellen dat 'iemand u pijn deed'. Uit deze verklaring kan dus allerm minst afgeleid worden dat u net een ernstige vervolging door de Gambiaanse autoriteiten heeft ondergaan, integendeel.

Tijdens uw procedure tot gezinshereniging legde u ook nog een 'certificate of character' voor, afgeleverd door de Gambiaanse politie dd. 19/7/2011, dus 13 dagen na uw beweerde vrijlating op borg. Hierin verklaren de Gambiaanse autoriteiten dat u nooit veroordeeld bent. Het is opmerkelijk dat de autoriteiten dergelijk document afleveren nadat iemand net op borg werd vrijgelaten. U haalt, hiermee geconfronteerd, aan dat u dit document verkreeg via corruptie.

Verder verklaarde u dat u meteen na uw huwelijk, op 30 juli 2011, Gambia verliet en u naar Dakar (Senegal) ging waar u 5 maanden gebleven bent alvorens naar België te komen. U verklaarde niet meer naar Gambia te zijn teruggekeerd en in Senegal uw visum voor België te hebben aangevraagd (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaart ondertussen uw Gambiaans paspoort kwijt te zijn geraakt (zie gehoor CGVS, p. 2). Echter, het CGVS beschikt over een kopie van uw paspoort, die u indiende ten tijde van uw procedure tot gezinshereniging. Uit dit paspoort blijkt echter dat er (met dit paspoort) meermaals over en weer werd gereisd tussen Senegal en Gambia in de periode tussen 30 juli 2011 en december 2011, toen u naar België reisde. U geconfronteerd met één van de stempels in uw paspoort waaruit blijkt dat u op 21/8/2011 Gambia verliet, verklaarde u, na even nagedacht te hebben, dat dat het moment was waarop uw broer uw paspoort naar Senegal kwam brengen, omdat u zonder paspoort gereisd was. U voegde toe dat uw broer met uw paspoort was gereisd omdat u niet durfde met uw paspoort te reizen omdat u vreesde gepakt te zullen worden. U benadrukte dat u op de luchthaven door NIA, douane en migratiediensten zou gecontroleerd worden (zie gehoor CGVS, p. 10). U verklaarde ook, geconfronteerd met nog eerdere stempels in uw paspoort, dat uw broer u zelfs meermaals eerder opzocht in Senegal, met uw paspoort (zie gehoor CGVS, p. 10). Uit de stempels in uw paspoort blijkt ook dat er wel degelijk controles plaatsvonden bij de ondernomen reis. Het is echter niet aannemelijk dat wanneer u vreesde met uw paspoort gepakt te worden in Gambia, uw broer niet dezelfde bedenkingen maakte, laat staan dat hij probleemloos meermaals de controles kon passeren met een paspoort op naam van iemand die door de Gambiaanse autoriteiten zou gezocht en vervolgd worden. Bovendien verklaart uw uitleg – dat uw broer u uw paspoort in Senegal kwam brengen – niet waarom 'iemand' met uw paspoort dan nadien, met name op 26/8/2011, terugkeerde naar Gambia, zoals blijkt uit een andere stempel. U hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen en maakt u de bedenking dat uw broer u pas in november uw paspoort bracht omdat u dan pas bericht kreeg van de ambassade dat u uw visum mocht komen halen (zie gehoor CGVS, p. 10). Echter, uit een andere stempel in uw paspoort blijkt dat u reeds op 22 augustus 2011 bij de ambassade langs ging met uw paspoort. Hiermee geconfronteerd tracht u weer een uitleg te geven die geen steek houdt. U verklaart

dat u toen eens op vakantie wou gaan naar België om te zien of u er kon aarden, maar dat uw visum toen geweigerd werd. U geconfronteerd met het feit dat u op 22 augustus 2011 wel al gehuwd was, lijkt u verward te zijn en tracht u weer een andere uitleg te geven die echter, gezien alle inconsistente verklaringspogingen niet meer aannemelijk is. U slaagt er dus niet in aannemelijk verklaringen af te leggen over de stempels in uw paspoort die erop wijzen dat u meermaals van Gambia naar Senegal – en terug- reisde in de periode net na uw beweerde vervolging door de Gambiaanse autoriteiten, wat de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in 2011 eens te meer grondig aantast.

Wat betreft de problemen van uw broers die u aanhaalde kan het volgende worden opgemerkt : vooreerst sprak u nooit met uw broers hierover en weet u niet welke vragen hen in detentie werden gesteld. U verklaart dat uw moeder u sprak over wat hen overkwam maar dat u hen niet echt over de gebeurtenissen sprak (zie gehoor CGVS, p. 5). Het is merkwaardig dat u hierover niet met uw broers zelf sprak. Bovendien verklaarde u dat u activiteiten had voor Freedom-radio, onder uw eigen naam. U zou ondertussen actief zijn onder een andere naam, m.n. King Bodian (zie gehoor CGVS, p. 9). Op de website van Freedom-radio kon inderdaad een profiel onder de naam van King Bodian worden teruggevonden, dat echter leeg was en pas sinds een maand geactiveerd werd. Onder de naam waaronder u bij de Belgische autoriteiten bekend staat, werd geen profiel teruggevonden. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde meningen tegen de Gambiaanse president te hebben geuit op Freedomradio, waardoor uw broers in de problemen kwamen. Merkwaardig genoeg vermeldt u op uw facebookpagina president Yahya Jammeh wel als één van de ‘mensen die je inspireren’, wat vragen doet rijzen bij uw politieke overtuiging tegen het regime van Jammeh.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde zelf, tijdens uw asielprocedure, geen documenten voor die uw vluchtrelaas kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

***“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*”**

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u reeds sinds december 2011 in België bent en uw beweerde problemen in mei 2011 in Gambia begonnen (zie gehoor CGVS, p. 3-4). Sinds maart 2013 beschikt u niet meer over verblijfspapieren voor België. Sinds 2013-2014 weet u van uw moeder dat uw broers in Gambia problemen zouden hebben met de overheid omwille van uw activiteiten op Freedom-radio (zie gehoor CGVS, p. 3). Er dient echter te worden vastgesteld dat u pas in oktober 2015 asiel vroeg in België, nadat u door de Belgische autoriteiten op 24/8/2015 werd opgepakt. Nooit eerder meldde u aan de Belgische autoriteiten dat u niet naar Gambia kon terugkeren omwille van problemen die u daar zou hebben gehad. Het is echter niet aannemelijk dat, indien u in Gambia werkelijk een gegronde vrees zou hebben voor vervolging of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, dat u dan niet meteen gebruik zou hebben gemaakt van de mogelijkheid internationale bescherming aan te vragen in België, zeker nadat uw verblijfsdocumenten u werden ontnomen door de scheiding van uw echtgenote. Uw verklaring dat uw toenmalige echtgenote u afraadde uw problemen te melden aan de Belgische autoriteiten omdat zij graag nog wou terugreizen naar Gambia (zie gehoor CGVS, p. 3) tasten reeds de ernst van uw beweerde vrees aan, aangezien hieruit blijkt dat zij blijkbaar toen geen problemen zag in een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u reeds sinds 2012 van uw vrouw scheidde en u dus bezwaarlijk kan blijven beweren dat het omwille van haar was dat u geen asiel vroeg in België.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde van 16 mei- 6 juli 2011 opgesloten geweest te zijn in Gambia (zie gehoor CGVS, p. 4). U bent op borg vrijgekomen en sindsdien heeft u van deze zaak niets meer vernomen (zie gehoor CGVS, p. 5). Pas in 2013, toen u actief werd op Freedom-radio, kreeg u opnieuw (andere) problemen, maar over de problemen van 2011 hoorde u niets meer. Verder kan nog worden opgemerkt dat u, hoewel u uitdrukkelijk verklaarde tijdens uw detentie in 2011 geen contact te hebben gehad met de buitenwereld (zie gehoor CGVS, p. 8), u wel in staat bleek een e-mail te schrijven naar uw toenmalige verloofde. Dit document werd immers voorgelegd ten tijde van uw aanvraag tot gezinshereniging met uw toenmalige echtgenote. Daaruit blijkt dat u haar op 7 juni 2011, op het moment dat u dus in detentie zou hebben gezeten in Gambia, een e-mail bericht schreef. U met dit document geconfronteerd reageerde u door te stellen dat A(...), een collega van u, die mail voor u verstuurde. Gevraagd waarom hij dat deed, verklaarde u dat u het hem vroeg. Gevraagd wanneer u dan aan A(...) gezegd hebt dat hij voor u een e-mail moest schrijven – u zat immers incommunicado in detentie – verklaarde u plots dat u het hem toch niet zei en dat hij het gewoon uit zichzelf deed (zie gehoor CGVS, p. 10), wat toch wel merkwaardige en inconsistente verklaringen zijn betreffende een nogal eenvoudig feit. Deze verklaringen tasten bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw detentie en deze e-mail grondig aan.

Vervolgens verklaarde u voor het CGVS dat uw toenmalige verloofde reeds op 7 juli 2011, dus de dag na uw vrijlating, aankwam in Gambia (zie gehoor CGVS, p. 5). Uit uw dossier betreffende uw aanvraag tot gezinshereniging blijkt echter dat uw toenmalige verloofde pas op 11 juli 2011 aankwam te Gambia. Hoewel begrip kan worden opgebracht over het feit dat mensen na enkele jaren zich niet meer de precieze datum van iets kunnen herinneren, komt het absoluut niet doorleefd over dat u zich niet meer realiseert dat er meer dan één nacht tussen uw detentie en de aankomst van uw verloofde was. U verklaart immers dat u wanneer ze aankwam pas was gemarteld, u haar alles vertelde en dat u zoveel

pijn had dat u amper kledij kon verdragen (zie gehoor CGVS, p. 5). Het is niet aannemelijk dat u nu beweert dat deze feiten zich meteen de dag na uw vrijlating voordeden terwijl uit de documenten in uw procedure tot gezinshereniging blijkt dat uw verloofde pas op 11 juli, dus 5 dagen na uw beweerde vrijlating aankwam. Uit een schriftelijke verklaring van uw ex-vrouw (voorgelegd in het kader van uw procedure tot gezinshereniging, zie blauwe map in uw administratief dossier) blijkt dat iemand u de dag voor haar aankomst in Gambia op 11/7/2011 pijn heeft gedaan. U verklaarde echter reeds op 6/7/2011 vrijgelaten te zijn. Indien u werkelijk toen net vrijgelaten was na meerdere weken vastgehouden en gemarteld te zijn en nadien uw ex-vrouw daarvan ook onmiddellijk op de hoogte had gebracht (zie gehoor CGVS, p.8), is het toch een merkwaardige voorstelling van zaken die uw ex-vrouw hier geeft door te stellen dat 'iemand u pijn deed'. Uit deze verklaring kan dus allerm minst afgeleid worden dat u net een ernstige vervolging door de Gambiaanse autoriteiten heeft ondergaan, integendeel. (...)

Verder verklaarde u dat u meteen na uw huwelijk, op 30 juli 2011, Gambia verliet en u naar Dakar (Senegal) ging waar u 5 maanden gebleven bent alvorens naar België te komen. U verklaarde niet meer naar Gambia te zijn teruggekeerd en in Senegal uw visum voor België te hebben aangevraagd (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaart ondertussen uw Gambiaans paspoort kwijt te zijn geraakt (zie gehoor CGVS, p. 2). Echter, het CGVS beschikt over een kopie van uw paspoort, die u indiende ten tijde van uw procedure tot gezinshereniging. Uit dit paspoort blijkt echter dat er (met dit paspoort) meermaals over en weer werd gereisd tussen Senegal en Gambia in de periode tussen 30 juli 2011 en december 2011, toen u naar België reisde. U geconfronteerd met één van de stempels in uw paspoort waaruit blijkt dat u op 21/8/2011 Gambia verliet, verklaarde u, na even nagedacht te hebben, dat dat het moment was waarop uw broer uw paspoort naar Senegal kwam brengen, omdat u zonder paspoort gereisd was. U voegde toe dat uw broer met uw paspoort was gereisd omdat u niet durfde met uw paspoort te reizen omdat u vreesde gepakt te zullen worden. U benadrukte dat u op de luchthaven door NIA, douane en migratiediensten zou gecontroleerd worden (zie gehoor CGVS, p. 10). U verklaarde ook, geconfronteerd met nog eerdere stempels in uw paspoort, dat uw broer u zelfs meermaals eerder opzocht in Senegal, met uw paspoort (zie gehoor CGVS, p. 10). Uit de stempels in uw paspoort blijkt ook dat er wel degelijk controles plaatsvonden bij de ondernomen reis. Het is echter niet aannemelijk dat wanneer u vreesde met uw paspoort gepakt te worden in Gambia, uw broer niet dezelfde bedenkingen maakte, laat staan dat hij probleemloos meermaals de controles kon passeren met een paspoort op naam van iemand die door de Gambiaanse autoriteiten zou gezocht en vervolgd worden. Bovendien verklaart uw uitleg – dat uw broer u uw paspoort in Senegal kwam brengen – niet waarom 'iemand' met uw paspoort dan nadien, met name op 26/8/2011, terugkeerde naar Gambia, zoals blijkt uit een andere stempel. U hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen en maakt u de bedenking dat uw broer u pas in november uw paspoort bracht omdat u dan pas bericht kreeg van de ambassade dat u uw visum mocht komen halen (zie gehoor CGVS, p. 10). Echter, uit een andere stempel in uw paspoort blijkt dat u reeds op 22 augustus 2011 bij de ambassade langs ging met uw paspoort. Hiermee geconfronteerd tracht u weer een uitleg te geven die geen steek houdt. U verklaart dat u toen eens op vakantie wou gaan naar België om te zien of u er kon aarden, maar dat uw visum toen geweigerd werd. U geconfronteerd met het feit dat u op 22 augustus 2011 wel al gehuwd was, lijkt u verward te zijn en tracht u weer een andere uitleg te geven die echter, gezien alle inconsistente verklaringspogingen niet meer aannemelijk is. U slaagt er dus niet in aannemelijk verklaringen af te leggen over de stempels in uw paspoort die erop wijzen dat u meermaals van Gambia naar Senegal – en terug- reisde in de periode net na uw beweerde vervolging door de Gambiaanse autoriteiten, wat de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in 2011 eens te meer grondig aantast.

Wat betreft de problemen van uw broers die u aanhaalde kan het volgende worden opgemerkt : vooreerst sprak u nooit met uw broers hierover en weet u niet welke vragen hen in detentie werden gesteld. U verklaart dat uw moeder u sprak over wat hen overkwam maar dat u hen niet echt over de gebeurtenissen sprak (zie gehoor CGVS, p. 5). Het is merkwaardig dat u hierover niet met uw broers zelf sprak. Bovendien verklaarde u dat u activiteiten had voor Freedom-radio, onder uw eigen naam. U zou ondertussen actief zijn onder een andere naam, m.n. King Bodian (zie gehoor CGVS, p. 9). Op de website van Freedom-radio kon inderdaad een profiel onder de naam van King Bodian worden teruggevonden, dat echter leeg was en pas sinds een maand geactiveerd werd. Onder de naam waaronder u bij de Belgische autoriteiten bekend staat, werd geen profiel teruggevonden. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde meningen tegen de Gambiaanse president te hebben geuit op Freedomradio, waardoor uw broers in de problemen kwamen. Merkwaardig genoeg vermeldt u op uw facebookpagina president Yahya Jammeh wel als één van de 'mensen die je inspireren', wat vragen doet rijzen bij uw politieke overtuiging tegen het regime van Jammeh.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde zelf, tijdens uw asielprocedure, geen documenten voor die uw vluchtrelaas kunnen staven.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.5. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat zijn vriend hem op 16 mei 2011 is komen bezoeken in de Kartong militaire barakken, alwaar hij enkele uren heeft moeten verblijven alvorens hij werd overgeplaatst naar het NIA, waar er wel degelijk een absoluut verbod op contact met de buitenwereld heerste, is slechts een *post factum* verklaring die geen afbreuk doet aan wat werd vastgesteld. Zo werd vastgesteld dat verzoeker, bij confrontatie van de e-mail van 7 juni 2011 die hij zijn toekomstige echtgenote zou hebben geschreven, stelde dat een vriend deze geschreven had om bij de vraag wanneer hij dit dan aan zijn vriend zou gevraagd hebben aangezien hij op dat ogenblik in detentie zat zonder contact met de buitenwereld, zijn verklaring te wijzigen en te stellen dat zijn vriend dit uit eigen beweging deed. Het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft zich plots te herinneren dat hij het wel degelijk zelf gevraagd heeft aan zijn vriend ontbeert dan ook elke geloofwaardigheid.

Bovendien verklaarde verzoeker dat hij toen ze hem meenamen naar de Kartong military barakken, er vijf uur verbleef en gewoon in zijn cel zat zonder ondervraging. Verzoeker maakte geenszins melding dat hij iemand zou hebben gesproken (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Ook al dateren de feiten van vier jaar geleden, dan nog kan van verzoeker worden verwacht dat hij weet hoe hij het heeft aangepakt om zijn echtgenote iets te laten weten. Hij verkeerde naar eigen zeggen op dat moment immers in niet alledaagse en eerder benarde omstandigheden, waardoor kan worden aangenomen dat hij het zich onmiddellijk zou herinneren op welke wijze zijn toekomstige echtgenote werd bericht.

Niettegenstaande verzoeker benadrukt dat zijn verloofde hem vervoegde in Gambia op 7 juli 2011 weerlegt noch verschoont hij de bovenstaande concrete vaststellingen niet.

Uit het dossier betreffende zijn aanvraag tot gezinshereniging blijkt immers dat zijn toenmalige verloofde pas op 11 juli 2011 aankwam te Gambia. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zich niet meer realiseert dat er meer dan één nacht tussen zijn detentie en de aankomst van zijn verloofde was. Verzoeker verklaarde immers dat hij wanneer zijn echtgenote aankwam pas was gemarteld, hij haar alles vertelde en dat hij zoveel pijn had dat hij amper kledij kon verdragen (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 8). Voorts blijkt uit een schriftelijke verklaring van verzoekers ex-vrouw (aanwezig in het administratief dossier) en informatie uit het administratief dossier dat iemand hem de dag voor haar aankomst in Gambia op 11 juli 2011 pijn heeft gedaan. Verzoeker verklaarde echter reeds op 6 juli 2011 vrijgelaten te zijn. Bovendien is het niet aannemelijk dat indien verzoeker werkelijk toen net vrijgelaten was na meerdere weken vastgehouden en gemarteld te zijn en nadien zijn ex-vrouw daarvan ook onmiddellijk op de hoogte had gebracht (stuk 4, gehoorverslag, p. 8) waardoor het huwelijk zelfs werd uitgesteld, zijn vrouw dit louter beschrijft door te stellen dat “iemand hem pijn deed”. De bewoordingen “dat iemand hem pijn deed” verstrekt overigens geenszins het bewijs dat verzoeker de feiten en problemen heeft ondergaan zoals door hem werd beschreven ook al staat de gezinsherenigingsprocedure los van de asielprocedure. Het verschaft geenszins het bewijs in welke omstandigheden of context verzoeker “pijn werd gedaan”.

Waar verzoeker een volgens hem plausibele verklaring geeft waarom zijn broer op 26 augustus 2011 terugkeerde naar Gambia met zijn paspoort en documenten, is hij wederom niet bij machte om afbreuk te doen aan de gedane en correcte vaststellingen die hier nogmaals worden weergegeven:

“(…)Bovendien verklaart uw uitleg – dat uw broer u uw paspoort in Senegal kwam brengen – niet waarom ‘iemand’ met uw paspoort dan nadien, met name op 26/8/2011, terugkeerde naar Gambia, zoals blijkt uit een andere stempel. U hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen en maakt u de bedenking dat uw broer u pas in november uw paspoort bracht omdat u dan pas bericht kreeg van de ambassade dat u uw visum mocht komen halen (zie gehoor CGVS, p. 10). Echter, uit een andere stempel in uw paspoort blijkt dat u reeds op 22 augustus 2011 bij de ambassade langs ging met uw paspoort. Hiermee geconfronteerd tracht u weer een uitleg te geven die geen steek houdt. U verklaart dat u toen eens op vakantie wou gaan naar België om te zien of u er kon aarden, maar dat uw visum toen geweigerd werd. U geconfronteerd met het feit dat u op 22 augustus 2011 wel al gehuwd was, lijkt u verward te zijn en tracht u weer een andere uitleg te geven die echter, gezien alle inconsistente verklaringspogingen niet meer aannemelijk is. U slaagt er dus niet in aannemelijk verklaringen af te leggen over de stempels in uw paspoort die erop wijzen dat u meermaals van Gambia naar Senegal –

en terug- reisde in de periode net na uw beweerde vervolging door de Gambiaanse autoriteiten, wat de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in 2011 eens te meer grondig aantast.(...)”. De versie die verzoeker in het verzoekschrift geeft is opnieuw *post factum* en dan ook niet bij machte om de pertinente vaststellingen te weerleggen.

Wat betreft de problemen van verzoekers broers die hij aanhaalde, is het niet aannemelijk dat verzoeker nooit met zijn broers hierover sprak en niet weet welke vragen hen in detentie werden gesteld.

Op de website van Freedom-radio kon een profiel onder de naam van King Bodian worden teruggevonden, dat echter leeg was en pas sinds een maand geactiveerd werd. In onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij dit account verwijderd heeft nadat zijn uitspraken zijn broers in de problemen brachten. Verzoeker verklaarde echter ook activiteiten te hebben voor Freedom-radio onder zijn eigen naam, doch onder de naam waaronder verzoeker bij de Belgische autoriteiten bekend staat, werd geen profiel teruggevonden. In zoverre verzoeker laat gelden dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werd met deze vaststelling, wijst de Raad erop dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen, maar *in casu* niet overtuigt. Overigens toont verzoeker niet aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht zou zijn verzoeker te confronteren met elke gedane vaststelling.

Ook kan nog worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde meningen tegen de Gambiaanse president te hebben geuit op Freedom-radio, waardoor zijn broers in de problemen kwamen, terwijl hij op zijn facebookpagina president Yahya Jammeh wel als één van de ‘mensen die je inspireren’, rangschikt.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad zich niet van de indruk ontdoen dat verzoeker verstrikt is geraakt in een web van leugens dewelke hij geenszins meer kan verschonen. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. De motieven zoals hierboven weergegeven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Gambia een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF